

1882-11-16

AFSENDER

Joakim Skovgaard

MODTAGER

Wilhelmine Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Afsendersted:

Firenze

Modtagersted:

København

Arkivplacering:

Mappe 16 nr. 22

DOKUMENTINDHOLD

J.S. har haft fødselsdag og fortæller at han har fået breve, fotografier og chokolade. Samme dag er han, Viggo Pedersen og Zarhtmann rejst til Rom. Han fortæller om deres boligjagt i Rom og om en tur til Middelhavet, som gå gennem pinjeskove og forbi et kamelopdræt.

TRANSSKRIFTION

Kasse 16

Brev 22

Firenze 16/11 1882

|Jeg skal snarest muligt skrive til Niels og Cathrine|

Kjære Faster

Mange tak for Dit brev, skriv bare så tit Du har et lille ord at sige mig, det er netop godt at skrive sine breve i små portioner, så gjør man det når, man har noget at sige, og sidder ikke og piner sig for at fylde siden. Det var da en forskrækkelig stas Du gjorde af mit brev, jeg kan for resten så tydelig se den hele sene, det er dog rart man også kan se med det indvendige öje – Det er rigtig nok et rart brev Du har sendt mig, jeg savner også Eder en hel hoben, jeg tænker det går lidt over, når jeg begynder at arbejde, så jeg kommer til at længes tilpas – Næste gang får jeg vel at vide hvordan tæppet ser ud, jeg tænker Onkel bliver rigtig glad for det, Ja det er rigtigt, Du gamle Faster i Din krog; men Du gjør da meget mere end at tænke, Du lever for nogle kjære. Jeg forstår Dig så godt. Gid jeg også må nå en tid, hvor jeg ikke længere længes frem efter, i alt fald ikke på samme måde som nu; dog det bliver vel nok ordnet for os alle på bedste måde. Den 24de. Tusind Tak for Dine önsker til min födselsdag og Dit rare brev kjære Faster, og tak fordi Du foretrækker en hyggelig •2• passiar i brevene frem for fortællen op ad döre og ned ad stolper om alt muligt. Vi forstår dog vist hinanden ret godt. Imidlertid lidt fortællen må der dog til, i alt fald når der er plads til overs til det, derfor vil jeg ty til det. Ja, lad mig nu se, jeg havde så vist besluttet at fortælle Dig om vor dejlige tur fra Pisa til Middelhavet, men nu er det så længe siden, så den er gammel og kommer derfor ikke med, uden hvad jeg får plads. Jeg vil begynde med min födselsdag. Da jeg, nej den foregående morgen kom Viggo og smed to breve på bordet til mig, uha, jeg vidste jeg skulde gemme dem en hel lang dag og en nat, men jeg gjorde det. Nå, dagen og natten gik, og jeg vågnede. Da jeg var kommen op så jeg et nysseligt arrangement på toiletbordet, 3 fotografier og en pakke, jeg begreb det, for det var netop nogle fotografier, jeg havde haft sådan en lyst til at købe, men ikke havde

undt mig selv. Det ene var efter et dejligt portrait af P. Veronese det andet efter et af Masccasio og det tredje

efter det indre af mit sværmeri, den lille kirke St. Miniato. I pakken var der cokolade. [Det hele var fra Viggo.] Til disse ting föjede jeg de to breve. Nå vi skulde imidlertid af sted, fotografierne måtte på hovedet i koferten, og så gik vi til banegården for at köre til Arezzo, ●3● derfra til Orvieto og så til Rom. Det var den dejligste morgen, men da toget rullede af og jeg havde sat mig til ro, lod jeg morgen være morgen og læste mine breve. Men nu vil jeg springe en hel del over, for det vigtigste af det har Du forhåbentlig fået i et brevkort, og resten kan Tante Gine fortælle. Det er så gyseligt at skrive dubletter. At det den förste dag her var dejligt vejr, ved Du, jeg nöd jo aftenen på Monte Pinsio. Men næste dag skyllede det ned, og vi skulde söge efter lejlighed. Nå, der var ikke noget ved det at gjöre, Zahrtman, Viggo og jeg travede af, op ad den ene trappe efter den anden og ned igen, men der var altid noget i vejen, et sted var vi oppe hos sådan en rar og grinagtig gammel dame med en endnu ældre moder, som vi ikke så, (ja at moderen var ældre, fölger jo af sig selv, det er bedre at sige at hun var endnu grinagtigere) de er vist grevinder eller prinsesser, noget fint er de da trods al deres fattigdom, grisseri, godmodighed og snakkesalighed, og nu hedder de urokkelig mellem os Prinsesserne, eller rettere Prinsessen, for vi har jo kun set den ene. Vi så på lejligheden hos dem, vi spurgte om de vilde sætte kakkelovn med rör gennem ruden, og vi pruttede o.s.v. o.s.v. og Prinsessen viskede og tiskede med Zahrtmann og kilede ind til sin mutter og ●4● viskede og tiskede vel der med hende, for at få lov til at gjöre som vi vilde have, men enden blev at vi måtte opgive det, så gärne vi ellers ville glædet prinsessen. Nå, den dag gik, og vi kom ikke videre, men om aftenen fik vi dog at vide at der var, en lejlighed, et værelse, lige ved siden af det hvor Skredsvig med sin unge kone bor og om morgenen fik vi adresse på nogle Atelier. Efter også at have vrövlet og rendt en del frem og tilbage næste dag, lejede vi stuen ved siden af Skredsvig, og et atelier et par huse her fra, atelieret er dyrt, men vi måtte tage det medens vi endnu kunde få det, og godt er det. Det var for resten en rigtig filur vi lejede det af, og det var knap nok han vilde give os kontrakten på stemplet papir, men det vilde vi nu have, og så fik vi det imod at vi naturligvis måtte betale stemplet. – Den 25de. Ja nu er her knap plads til Middelhavsturen, men det er også nok at sige om den, at den var magelös, at den gik gennem de herligste pinieskove med kameler i, der er et kamel opdrætter (kongeligt), vi så både kamelerne blive læssede, bære byrder og gå löse om i skoven, de så udmærkede ud, kameler er et meget smukt dyr, Zahrtmann går nu så

vidt, at han regner den for skønnere end hesten. Ved havet var der næsten
aller dejligst. I dag har jeg hilst på Tante Caroline, i morgen skal jeg til
middag hos hende, hvorefter vi skal en tur om i det antikke Rom. Lev vel,
hils din hengivne Joakim

Årsmæle 16/11 1882!
Kjære Fæster!
Mange, mange tak for Dit brev, skriv bare
så tit du har et lille ord at sige mig, det er
netop godt at skrive sine breve i små portioner,
så gjør man det når man har noget at sige,
og sidder ikke og piner sig for at fylde siden.
Det var da en forskrækkelig stas du gjorde af
mit brev; jeg kan for resten så tydelig se den hele
sene, det er dog rart man også kan se med det
indvendinge øje. — Det er rigtig nok et rart brev
Du har sendt mig, jeg elsker også Eder en hel kobra,
jeg tænker det går lidt over, når jeg begynder at
arbejde, så jeg kommer til at længe tilpas. —
Næste gang får jeg vel at vide hvordan tingene ser
ud, jeg tænker Ankel bliver rigtig glad for det. Ja
det er rigtig, du gamle Fæster i din herog, men du
gjør da meget mere end at tænke, du lever for
noget kjært. Gy postar dig så godt. Gød jeg også
må nå en tid, hvor jeg ikke længer længes
frem efter, ialtfald ikke på samme måde som
nu; dog det bliver vel nok ordnet forosalle
på bedst måde. Den 24de. Tusend tak for
Dine ønsker til min fødselsdag og dit rare brev
Kjære Fæster, og tak fordi du foretrakker en hyggelig

Historie i Brevene paafor fortællingen om at døde
og med ad støtten smalt muligt. Vi forstår
dog vist hinanden ret godt. I midlertidighed
fortæller man der dog til, ialtfald naar der er
plads til over det, derfor vil jeg til det.
Ja, lad mig nu se, jeg havde så vist bedst
at fortælle dig om vor sidste tur, på den til
skidtilhaent, men nu er det så længe siden, at den
er gammel, og kommer derfor ikke med, uden hvis
jeg får plads. Jeg vil begynde med min færdsløse
Da jeg, mig den foregående ^{morgen} kom til og
omd to breve på bordet til mig, uha, jeg vidste
jeg skulde gennemden en hel lang dag og
en nat, men jeg gjorde det. Uha, dagen og natten
gik, og jeg vågnede. Da jeg var kommen op
så jeg et nydeligt arrangement på toiletbordet,
3 fotografier og en pakke, jeg begreb det, for det
var netop nogle fotografier, jeg havde haft sådan
en lyst til at købe, men ikke havde endt mig
på. Det var en efter et dejligt portrait af D. Venner,
det andet efter et af allestærken og det tredje
efter det indre af mit værelse, den lille kiste
til venstre. I pakken var tre ^{de tre} ~~de tre~~ ^{de tre} ~~de tre~~
ting, jeg havde to breve. Når vi skulde imidlertid
afsted, fotografierne måtte på landet i kopertun,
og så gik vi til banegården for at købe til brug.

SICO/GAARD-MUSEET
Mappe 16 Nr. 22

Ud fra til Orville og så til Rom. I den anden del
morgen, men da togt vilde af og jefte til mig til
at, lod jeg mig være morgen og læst mine breve.
Men nu vil jeg springe en del over, for det vigtigste
af det har du forhåbentlig fået i et brev før, og
resten kan fandt gøre fortælle. Det er så egentlig
at deres dubletten. At det den første dag der var
dejlige vejr, ved du, jeg vidt jeg aftun på
Monte Pinco. Men næste dag skyldte det ned,
og vi skulde stige efter lystfuld. Nå, der var
ikke noget ved det at gøre, Lakotom. Vi gik og
jeg travet af, og ad den en trappe efter den
anden og ned igen, men der var altid noget
i vejen, et sted var vi oppe hos siden en
var og grine sig gammel dame med en endnu
ældre mode, som vi ikke så, for at modern var
ældre, selv i det sig selv, det er bedst at vide at hun
var endnu græstige, de er vist græstige eller
prinsesser, meget fint er de de brudealderes fælle-
komposition, godmodighed og snækketøj, og
nu holder de virkelig mellem os prinsesserne, de
natte prinsessen, for hver ja kom det den ene. Vi
så på lystfulden hos den, vi gik om de ældre
de to kasketen med vor gennem reden, og vi
pruntede over over, og prinsessen vist og stak
med Lakotom og dille, ind i den mitter og

vekhed og takhed vil der snar hende, for at få lov
til at gøre som vi vilde have, men enden blev
at vi måtte opgives det, så gerne vi ellers ville
glædet prinsessen. Næsten dag gik, og vi kom
ikke videre, men om aften fik vi dog at vide,
at der var en lejlighed, et værelse, lige ved
siden af det hvor Skredvig med sin unge kone
bor, og om morgenen fik vi adresse på nogle
atelierer. Efter også at have prøvet og sendt en
del frem og til bage næste dag, lejede vi stuen ved
siden af Skredvig, og et atelier et par huse her
fra, atelieret er dyrt, men vi måtte tage for det
nude vi endnu kunde få det, og godt er det.
Det var for resten en rigtig filer vi lejede det
af, og det var knap nok han vilde give os kontrakt
på stemplet papir, men det vilde vi nu have, og
så fik vi det, imens at vi naturligvis måtte betale
stemplet. — Den 25de. Ja nu er der knap plads til skildrings
tårn, men det er også nok at sige om den, at den var meget,
at den gik gennem de heilige pinnestove med kameler i,
der er et kamel opdrætter (Kongelig), vi så både kamelerne
blive lavede, bare byrde og gå lidt om i skoven, de så
udmærkede ud, kamelen er et meget smukt dyr, Leffertsen
gik nu så vidt, at han regner den for skønne end
hesten. Ved haaret var der næsten aller dybligt. I dag
har jeg hilet på Tante Caroline, imorgen skal jeg til middag
hos hende, hvorefter vi skal en tur om i det gamle Rom, der vel kaldes
den hellige Grotte. Poulsen